

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **ing. P. V.**, bytem B., H. 156/53, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské náměstí 196/1, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, č.j. 5.3.2015, č.j. MMB/0091873/2015, sp. zn. OUSR/MMB/0498243/2014/8,

t a k t o :

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Brně **vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno územní rozhodnutí č. 125 Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby, č.j. MCBS/2014/0023062/ZEMK, ze dne 13.10.2014 a věc vrácena prvostupňovému stavebnímu úřadu k novému projednání.

Z napadeného rozhodnutí, které bylo přiloženo k žalobě, vyplývá, že napadené rozhodnutí skutečně zrušilo předchozí prvostupňové rozhodnutí o umístění stavby jako celek a věc vrátilo do prvního stupně správního řízení, tj. Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby.

Předtím, než se zdejší soud mohl zabývat otázkami důvodnosti žaloby z uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále „s.ř.s.“), musel vyřešit otázku přípustnosti žaloby. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je nepřipustná podle § 68 písm. e) s.ř.s., neboť je napadáno rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle § 70 písm. a) s.ř.s. To je důvodem odmítnutí žaloby.

Pro posouzení otázky přípustnosti podané žaloby (a pro dovození její nepřipustnosti) je klíčovou skutečností, že napadeným rozhodnutím (vydaným ve

druhém stupni správního řízení) bylo zrušeno předchozí prvostupňové rozhodnutí (vydané v prvním stupni správního řízení) a v důsledku jeho vydání se věc dostala znovu do fáze prvostupňového řízení. Správní řízení jako celek tedy napadeným rozhodnutím nebylo ukončeno. Jestliže tedy žalovaný v odvolacím řízení zrušil prvostupňové rozhodnutí, pak bez ohledu na důvody (bez ohledu na jejich zákonnost a věcnou správnost, jak obojí žalobce ve své žalobě zpochybňuje) je důsledkem tohoto rozhodnutí vrácení věci do stádia řízení v prvním stupni, což znamená, že v okamžiku, kdy zdejší soud posuzuje přípustnost podané žaloby, je správní řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, dosud neukončené. Za tohoto stavu není podstatný obsah správního spisu, nejsou podstatné konkrétní důvody, o které žalovaný napadené rozhodnutí opřel, ani okolnosti jeho rozhodování, podstatné nejsou ani důvody, pro které žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Podstatnými jsou výlučně skutečnosti shora zmiňované, které znamenají, že věc se po vydání napadeného rozhodnutí vrací do stádia řízení v prvním stupni, kde o ní má být znovu rozhodováno – a tedy teprve hypoteticky do právní sféry žalobce autoritativně zasahováno.

Zrušením prvostupňového rozhodnutí tedy věc před žalovaným definitivně neskončila. Napadené rozhodnutí nic autoritativně nemění na veřejných subjektivních právech žalobce – žádné právo ani povinnost mu nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje, přestože je v jeho odůvodnění vysloven právní názor, který je pro správní orgán prvního stupně závazný a z něhož bude muset, nezmění-li se rozhodující okolnosti týkající se věci samé, v dalším průběhu vycházet.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Toto ustanovení tedy kodifikuje „rozhodnutí“, a tak i vymezuje, proti jakému úkonu správního orgánu lze podat žalobu a vést o ní řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. Ty úkony, které nenaplnují znaky „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., jsou podle § 70 písm. a) s.ř.s. ze soudního přezkoumávání vyloučeny.

Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. je v souladu s poměrně bohatou a ustálenou prejudikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2006 ve věci sp. zn. 4 As 65/2005, www.nssoud.cz) nutno vykládat tak, že lze ve správním soudnictví, v režimu § 65 a násl. s.ř.s., přezkoumávat taková rozhodnutí, jimiž je negativně dotčena právní sféra žalobce. I za předpokladu, že by v daném případě byl v rámci prvostupňového řízení bezezbytku respektován právní názor vyjádřený v napadeném rozhodnutí (což by beze změny rozhodujících okolností pro posouzení věci samé měl) a v jeho intencích bylo znovu rozhodnuto, není právě napadené rozhodnutí tím správním aktem, který by konečným způsobem zasahoval do hmotněprávní sféry žalobce. Tím bude až nové rozhodnutí, které ve věci samé musí být vydáno a které může být žalobcem (v případě jeho nesouhlasu s takovým rozhodnutím) napadeno nejen opravným prostředkem v rámci správního řízení (odvoláním), nýbrž návazně (v případě nesouhlasu žalobce s rozhodnutím o odvolání)

též žalobou (proti rozhodnutí o odvolání, půjde-li o rozhodnutí, jímž bude věc skončena).

Za této situace je napadené rozhodnutí rozhodnutím žalovaného (to jistě ano), avšak pouze po formální, nikoli po materiální stránce, neboť definitivním způsobem neupravuje veřejná subjektivní práva účastníků řízení (nezakládá je ani neruší), nikterak je nemění ani nedeklaruje; jde tedy ve smyslu systematiky s.ř.s. o úkon správního orgánu, který není rozhodnutím (§ 70 písm. a/ s.ř.s.) a žaloba proti němu je dle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřipustná. Oporou k právě uvedenému závěru je zdejšímu soudu i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který za skutkově obdobné situace dospěl k témuž závěru např. v rozsudku ze dne 16.6.2011 ve věci sp. zn. 2 As 38/2011 (www.nssoud.cz).

Za tohoto stavu se zdejší soud nemohl zabývat jednotlivými tvrzeními obsaženými v žalobě, nezabýval se ani otázkou možných osob zúčastněných na řízení, nečinil jakékoli procesní úkony ve věci a musel žalobu bez dalšího jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnout.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. K odmítnutí žaloby došlo před prvním jednáním soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce uhradil soudní poplatek ve výši (byť nesprávné) 2 000 Kč, zdejší soud po právní moci tohoto rozhodnutí vrátí žalobci ze svého účtu částku odpovídající tomu, co na poplatku zaplatil, tj. 2 000 Kč, podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu